

İLÂHİ OLMAYAN KOMEDYA

(Denebilir ki: sesiyle barışan bir çocuğun muhasebesidir bu)

Kaybolan bir kızın saçlarını okşarken
Sanki bir denizi tutmuşum dedi çocuk
Bir deniz tutmuşum da adını aşk koymuşum
Aynası bilmiş beni narin denizyıldızı
Ve ben ki bu şarkının hicvinden gelmekteyim
Başladıyken çalmaya dalgaların hırsız

Dedi ki bir beyaz kâğıda herkes şiir yazar
Sen sesini bulutlardan almış olmalısın
O bulut ki yakacak bir gün tenimizi
Bizim yağmurumuz değil yağın
Bizim şavkımız değil günah
Islanan dudaklarını koru benden dedi,
Ya da benim gözlerimi ıslanmaktan

Eğdi sonra başını, bir tohum ekti çocuk
Koparıp ellerini kızın saçlarından
Dayan dedi, yorgunsun! Bir ince narin
Zaman ki avcundasın narin kelebek
Yol dedi uzundur belki gördüğümüzden
Bak bu toprak bizim, bu yaprak hışırtısı
Bu sükut bizim olsun ve şu gönül ağrısı
Yeşerince gökkuşağı yağmurların hatrına
Uzandı gökyüzünden bir renk aldı eline
Sonra onu şevkiyle bulayıverdi çocuk
O sabrın buğusundan
Beyazı bulup dedi
Tanrım! Hüzün! O da mı senden?

Aynadaki suretini görmüyordu çocuk
günlerdi ki ayartma, biraz Kudüs biraz Latin Avrupa
Çokça melankoli, çokça resim,
Derken gökyüzü koskoca bir ayna
Mı ki bulanık, mi ki deva, "dur" ki ölüm!

Durmadı; “vira bismillah” dedi çocuk
Ve başladı bu günleri yarınlardan çalmaya

Aceleci diyesiye değişirken adını
Ömür boyu süren bir borca yazıldı çocuk

2

anlarsınız

Kuru yağar yağmur açılmayan ellere
Doğa kin tutamaz da insanođlu yamuk
Sulandıkça hasmına zulmeden çiçek
Ektiđi tohumun kanattığını farkederek çocuk
O gülün dikenidir, dekorudur, hoştur
Hoştur ama dur, halden anlarsın
Sabra ömür biçilir, şu kalbimiz oluk
Bu da kendine solmuş bir bahar gibi
Vadedilen ömürle pejmürdedir çocuk

Sonra Baktı etrafına, dostuna,
Hırçın dalgaların bileylediği kayalıklara
Ne vakit şiir yazmaya başlamıştık dedi
Eksilmenin moda olduđu yıllar ha
Bir yanda eski bir resim, aileden bozma
Ve kısılmadan söylenen şarkı
Biz üç kişiydik
Koca Yürek, Şizofrenik, Evden Kaçan Adam
Aceleci sonradan dâhil oldu oyuna
Bir de yalandan bir ev, ipoteksiz/li/đi/belirsiz
Yineledi, dedi ki niçin şiir yazmaya başladık biz
Veraydı ismi ilk başta
Yahut bir alfabe dile dolanan
Sonrası bulanık, sonrası bizim olan hüznün
Doğunun gizlenen yenilgisiydi çocuğun sesi
Ama hepsinden evvel
Yaşama bir protestoydu gözleri

Sonra çağırmaya başladı dünleri
Kıyam günü kuşatılan kuşatmaya

Gülün dişe batan dikenini çağırdı
Acıtan-yaralayan, sorduran-savuşturan
Mevsimleri çağırdı kabulü olmayan
Anahtarını kırdığı kapıları
Ardından yırtılan gömleğini giydi
Babasını çağırdı, anasını, ilk tövbelerini
Son sigarasını, yalnız bırakmayan baş ağrılarını
Sonra gömleği çıkarıp aklını sıkıştırdı araya
Sessizce bu gemiden tüyüverdi çocuk
Kalbi ıssız
bir adada limansız kaldı

3

Denize açılmak en keskinidir gitmelerin
Ki bir iç denizden, bermuda üçgenine
Bırakarak hemen her şeyini bir çığın ortasında
Yabanıl umuda, mutsuz sonlara yani aşka
Bir yaşamak beğenip kendine
Çakıl taşları ve ifritten bozma
Ve Çıktığı o yoldan büyük bir kayıpla dönmenin
Severek kaybetmenin, çünkü zaferin
(Güldü ki hüznün)
Yani ehlileşmemiş hayatın ta kendisidir diyordum da
Acıyla yoğrulan son dem
Gayri ihtiyari bir çığlık büyüdü boğazında
Esirgeyen ve bağışlayan rabbin adıyla..

Diyesiydi, diyemedi
Güneş gökyüzünü bulandırırken
Küfrün tunç kapısından giriverdi çocuk

Dağılmıştı ortalık, göz kendini aramakla meşgul
Aşk vurduğunu duymamakla
Ve Çocuk kararlıydı ellerini kana bulamaya
Suya baktı kaskatı, gerisin döndü acı
Su bildiği zehir, kâbus dediği dün
Aldı kalemi eline, sonra gururunu
Renklerinden izinsiz başladı çizmeye

Bir Dünya çizdi şöyle upuzun ve anlamsız
Evler binbir kapılı, kapılar damgasız
Ücra bir köşede renklendirdi kalbini
İyi günler ilerde diyememek için
Eğilip aynaya bakmak yerine
Duyduğu seslerden bildi kendini

Aklının denizinde bir Musa اساسız
Can düşmanı "anılar ardında firavun"
Derler ki geçmişten öcü olan
durulmaz aşkın hirasında
Derken
Çocuk hababam biliyordu zihnini
Açılmaz kapıları zorluyordu elinde güz ve çifte namlu
Elinde kendinden kalma kırıklar
Ve şehvetle bulanık göz kapakları
dedi ki madem benim değil bu bağ
Mademki bu hayatı başkasından çalışıyorum
Yaşıyorum ulan, dörtnala ve sil baştan
Gecenin körlüğüne açarım gözlerimi
Bilmez ki gece bile silemezmiş seheri

Maskesine gizlenmedi çocuk
Ayna önünde demlenmekten vazgeçti sade
Dedi ki, çünkü diyemem
Ama adım gibi bilirim
Ellerimden kopan bir tufandır gece
Gözlerimden göçen bir turnadır şiir
Bundan ki yalpak, balaban sesimle
içimde hırçın dalgalar bileylemekteyim
Bundan sığıyorum tabutun ölçüsüne
Senden çok ama çok uzağım Allahım
Yaşamakla ölmek arası bir yerde
Sesimin dönüşünden aklıma sığınırım

Sığınırım derken de ağlıyordu çocuk
Bir kere öc almaya başlamıştı oysa
Sakınıp o tayfundan ilk önce şiiri

Çıkarıp gizlisinden kirlenmemiş sesini
Kız oğlan kız kalbini koymuştu ortaya
Bilin ki tüm kapıların mührü kırılıdır
Bildi ki bundan kelli el değmiştir göğsüne
Yangından gül bahçesi beklemiyordu çocuk
Ağacın dallarını saplamıştı böğrüne

4.

Atılan her adım gavurdur biraz
Gönülden kaçan bir kuş tüyüne
Yağmurun şefkati ağaçlar gibi
Rüzgar hınca hınç eser de kül..
İnsan yolunda estikçe durulur
Yola düşen de yolda kalan da
Yolun acısına ekmek banıp
Hüznü gençliğine katık yapan da
Hepsinde var hepsinde nur
Peki ya yoluna kezzap döken
Dönüp kendini orda terkeden
Bambaşka rüyalara dalmıştı çocuk
Bir hayal evinden tüm ötelere
Kirlenen yüzüne bir yuva bulup
Şizofren ayalara hapsetmeye

Çocuk, hababam biliyordu zihnini

Ama ki gece bile silemezken seheri
Geçilen yollarda başka izler vardı
Toprağın bastığına bir hatrı vardı
Gözlerin gördüğüyle vuramazken seni
Doğanın hep yeni bir şarjörü vardı
Ellerin sanrısıyla boğulurken sesin
Toprakta yankılanan bir huşu vardı
İnsanın kibriyle katlolan bahara
İnsanın aczinin secdesi vardı
Kanattıkça zulmünden koparılan çiçeğin
Haddi oldukça aşan kökleri vardı
Kan aktı, kar yağdı kalbinin sofrasına

Karın ırzından sızan bir haya vardı
Kaçmaya çalışırken gül bahçesinden
Ateşte sorgulanan bir çocuk vardı

Çocuk el attı tekrar gökyüzüne
Çizdiği o labirentte sesini aradı
Günahtı cezaydı tufandı kopan
Göktü tüm hacmiyle devrildi bir kez
Ardından ağlamaya ne gerek vardı
Baktı ki üstü başı yaşlarla bulanık
Ağlıyordu çocuk, yeniden ama yeni
Güldü ve tüm gücüyle sarıldı ona
O kanatan, kanattıkça yaşatan çiçeğe
Ne yolun işvesiydi, ne ki yaşama hırsı
Sesinin geldiği yöne koşuyordu çocuk
Dedi ki, "ne sensin, ne de ben bu rüyada"
Dedi ki öleceğiz en azından başbaşa
Dedi ki "bir çınarın eğilmesi uğruna
Bir deparlık gücüm var o da senin yoluna"

Ümidi kuşanmayı us bellediği çocuk

5.
Umut definesiz bir haritadır
Ardına düşülür ardında ölünür
Taşkını bir ovaya saldığında Ferhat
Ya da bir gül dürünce İbrahim acısına
Doğrudur yalandır bir oyundur yaşam
Gün ola dün kazana, söz bite göz hazana
Denir ki gözyaşları yetişir ağrısına
İçinden bir parçayı akıtıyordu çocuk
An ki hiç beklemez, ne aşkın hududuna
Ne de kalpazan göğün yalancı aynasına
Sığmayıp o asice fışkırırsa toprağa
Tek şerit ölüm gibi kıvrılıverir hayat
Ferhat durur yol eder gözlerini taşkına

Sesinden başka azık almamıştı çocuk
Çıktığı o yolda kalbinin hizasına
Ecrine boyun eğmiş yokuşta geziyordu
Aka aka geceden, aynı yollardan geçip
Aynı yolun sonunda geçmişiyle dertleşip
Tufana bambaşka sesiyle sövüyordu
Dedi ki "ben bu cenge çırılçıplak koyuldum
Heybemde masumiyet, mutlu yoksulluklarım
Yüzümde toy bir gülüş beyaz çocukluklarım
Göge meftun ve veli bakakalmışlıklarım
Bende sana yoğrulan bir deli çocuk vardı"
Solun baharsa şimdi yorulan bir atsa ben
Düşen yağmura inat girmiyorum yarışa
Suyun gücü uludur arzı kakışlar ama
Değmiyorsa tenime zehrolur almacıma
Dedi ki abı revan
Sabredemem yokuşa

6.

"Ben beni bulayım diye düştüm bu cenge
Alnı çatlak çatallaşmış sesi
Çocukluğumdan beri aynı hikâye
Aynı gerçeklik
Bizim olmayan tüm evleri
Sicilimden temizleyebilmek için
Yürü dedim aceleci
Ben yoruldum sen içimizi anla
Anlaşılmaya çalıştıkça kaybediyoruz sözlerimizi
İnan bize ayarlı bir saat yok şu dünyada"

İşte böyle

Yastığının altına mektuplar bırakıyordu çocuk
Kavrulan yazın eşliğinde
sessizlikte yankılanan o eski sesiyle
Bağır çağır, sabrı yoran bozuk bir türkçeyle
Dedi ki Ben bu dağların ardından gelen
Ta şu güneşin battığı yerden haber getiren
Önden yırtık gömleği ve acele gülüşüyle

Kendine her güz başı bir yalnızlık demleyen
Ve şimdi; tüm gücüyle türkülerle hatta...
Kendinden emin ve tek damla gözyaşı dökmeksizin
Korkularımı bir bir ayırıp atıyorum boşluğa
Kayıplarımı, sarhoşluklarımı
Yemyeşil bir bakışla çaresiz kayboluşlarımı
"Çünkü aşk rüzgâr değil artık
Yeşil kanattı
Dünyaya kalkan kılıç düşüyorsa canana
Kurtuluş curcunası bilirim
Yollar tali ölüm ani yaşamak suç
Çünkü benim savaşa yeltenen gözlere düşmanlığım var Mustafa"
Ve şimdi vahşeti bir mendil gibi salıyorum boşluğa

7.

Bitti

Sonu olan her şey gibi
Bir tohumun yere düşüp
"Düştüğü noktadan göğe yükselmesi"
Sonra elinde tırpanlarla, mezar taşlarıyla gelen zamanın
Onu toprağın kalbinden koparıp
Yeşili gökyüzüne düşman etmesi gibi
Çocuk bildi ki yokoluşmuş yaşam
Gidiş dönüş alınmış her aşkın bileti
Dedi ki sen asiydin nehirdin içimin suntasına
Ama ben bir noktayım bu zemheri bahara
Ben konulmuş noktayım yağmurların sabrına

Kalbinin iltihabı akarken denizlere
Büyüdüğünü anladı ve doğruldu çocuk
De ki daha on sekiz saçları kurumamış
Yenilgiden çıkmış da koşu yeni başlamış
Eline kalem aldı, eline öz sesini
Masaya güzü koydu, masaya maskesini
Doğruyu yanlış hesapta kattı çocuk
Yeşerecek toprağa yepyeni yerler açtı
Geçmişe küfretmeden, soldurmadan güneşi
Kalbinin hizasını kaydırmaya komadan

Bu sefer nakşetmeye optik formdan başladı...

...

Bilal BALCI